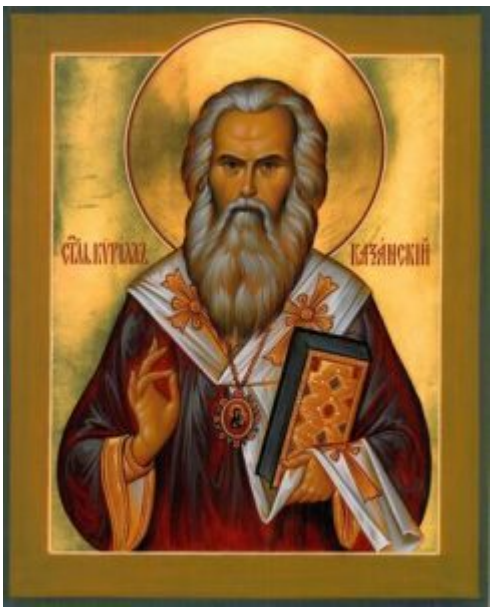
SERGHIANISM și ECUMENISM. Despre Tainele serghianiștilor (ecumeniștilor).

După pseudosinodul din Creta din iunie 2016, și după legiferarea panereziei ecumenismului de către Sinodul BOR, în octombrie și decembrie 2016, s-a vorbit mult în presa bisericească online despre validitatea sau invaliditatea Sfintelor Taine. Și nu numai că s-a vorbit, dar chiar s-a luat atitudine radicală de către unele facțiuni ostile adevărului care au ajuns să nege prezența Harului la oficierea sfintelor slujbe de către cei neîngrădiți de erezie prin întreruperea canonică a pomenirii (Canonului 15 al Sinodului I-II Constantinopol). Mai mult decât atât, unii au ajuns să se reboteze și chiar să-și nege propria preoție, susținând că Harul s-a pierdut înainte de Creta, de la intrarea BOR în CMB, sau odată cu trădările de la Chambesy, Balamand sau Busan. Fără a minimaliza, nedorit, importanța acestor evenimente ecumeniste în viața Bisericii Ortodoxe Române, considerăm că toate aceste trădări au contribuit la slăbirea conștiinței dogmatice a clerului, monahilor și a întregului popor dreptcredincios, culminând cu marea apostazie cretană. De aceea, lupta împotriva acestor derapaje eclesiologice a luat forme extreme ducând în derizoriu o bună parte a creștinilor care, inițial, au ales o cale canonică și patristică de a lupta cu erezia prin îngrădire.

Aceste probleme de natură eclesiologică au mai avut loc în istoria Bisericii atunci când comuniştii au început să distrugă din interior Biserica Ortodoxă Rusă. Astfel a apărut auto-intitulata *„Biserică Vie”*, care, cu ajutorul regimului comunist apostat, a căutat să-l detroneze pe Patriarhul Tihon şi să reformeze Biserica în cea mai pură linie protestantă, făcându-o o unealtă activă a sistemului. Apostazia a atins punctul culminant în martie 1927, când mitropolitul Serghie după ce a fost ţinut prizonier de către bolşevici timp de câteva luni iar apoi eliberat, a emis curând după aceea, la 24 iunie, faimoasa *Declaraţie* prin care Biserica Rusă ridica în mod solemn în slăvi regimul ateu, devenit organul de propagandă al guvernului comunist. Regimul a pornit o prigoană sângeroasă asupra Bisericii Ruse, cea mai cumplită de după cea din vremea persecuţiilor împotriva primilor creştini. Toţi acei ierarhi şi credincioşi care au refuzat să participe la apostazia sa au fost

etichetaţi drept *„criminali politici”*. Cei care îl susţineau pe mitropolitul Serghie, din frică, susțineau că apără în acest fel Biserica, care alfel ar fi fost distrusă în totalitate. În realitate însă serghianismul este un sinonim pentru *trădarea credinţei în Hristos de dragul păstrării unei organizaţii exterioare bisericeşti, a prosperităţii sale pământeşti, şi a unei false păci.*

Împotriva *„ereziei serghianiste”,* alături de Sfântul Patriah Tihon, a fost și Sfântul Sfințit Mucenic Chiril, Mitropolit de Kazan, care s-a opus categoric comuniunii cu *„serghianiștii”*. Sfântul spunea că *„este esenţial pentru un episcop ortodox sau pentru un preot să se reţină de la comuniunea de rugăciune cu serghianiştii”,* păstrând totodată o atitudine echilibrată cu privire la lucrarea Harului prin Sfintele Taine la ereticii serghianiști, explicând că există un pogorământ *„pentru cei care le primesc cu credință, în simplitate, fără deliberări și îndoieli cu privire la validitatea lor, și care nu suspectează nimic incorect la caracterul serghianist al Bisericii”.*

Prezentăm un text, de mare importanță pentru vremurile noastre, scris de Sfântul Chiril al Kazanului care lămurește în scurte cuvinte problema lucrării Harului în această perioadă de apostazie, când, erezia serghianistă, la fel ca și ecumenismul astăzi, produsese multă confuzie printre credincioșii care voiau să păstreze neștirbită învățătura Bisericii Ortodoxe.

„Tainele săvârșite de către serghianiști (ecumeniști – n.n.), care sunt hirotoniți în mod canonic și nu au interdicția de a sluji ca preoți, sunt fără îndoială Sfinte Taine mântuitoare pentru cei care le primesc cu credință, în simplitate, fără deliberări și îndoieli cu privire la validitatea lor, și care nu suspectează nimic incorect la caracterul serghianist (ecumenist – n.n.) al Bisericii. Dar, în același timp, ele slujesc pentru judecata și osândirea chiar a celor care le săvârșesc și a celor care se împărtășesc de ele înțelegând bine neadevărul pe care se întemeiază serghianismul (ecumenismul – n.n.), și prin lipsa lor de împotrivire dau dovadă de nepăsare aducătoare de moarte față de felul în care este maimuțărită Biserica. Pentru aceasta este esențial pentru un episcop (cu adevărat)

ortodox să se rețină de la comuniunea de rugăciune cu serghianiștii (ecumeniștii – n.n.). Același lucru este de mare importanță și pentru mirenii care au o atitudine conștientă cu privire la toate amănuntele vieții bisericești” (Ivan Andreev, *Sfinții Catacombelor Rusiei).*

Înțelegem din acest text că Sfintele Taine sunt mântuitoare doar pentru o anumită categorie de credincioși, anume a celor care, prin credință, simplitate, lipsă de îndoială cu privire la validitatea lor, le primesc fără să suspectează cu ceva trădarea credinței. Aceasta este iconomia pe care a aplicat-o Sfântul Chiril pentru acele vremuri de apostazie, iconomie valabilă și astăzi când vorbim cu certitudine despre legalizarea ecumenismului la Kolymbari, Creta – 2016. Însă, tot cinstitul Mitropolit al Kazanului spune că *„ele* (Sfintele Taine – n.n) *slujesc pentru judecata și osândirea chiar a celor care le săvârșesc și a celor care se împărtășesc de ele înțelegând bine neadevărul pe care se întemeiază serghianismul* (ecumenismul – n.n.), *și prin lipsa lor de împotrivire dau dovadă de nepăsare aducătoare de moarte față de felul în care este maimuțărită Biserica”.* Adică, nu putem să fim nepăsători față de modul în care a fost trădat Hristos și a fost batjocorită Mireasa Lui – Biserica! Aceasta este acrivia Bisericii, rostită de Sfânt la vreme de trădare a credinței, valabilă și pentru noi, astăzi!

Așadar, nu putem nega existența Harului și nici validitatea Sfintelor Taine, după cum nu putem să-i numim pe toți cei neîngrădiți de erezie sau aflați în comuniune cu aceștia eretici. La fel, cu toată responsabilitatea, nu putem să spunem că este inexistentă o categorie importantă din pliroma Bisericii care suferă de pe urma trădării ierarhilor deveniți propovăduitori ai ereziei în Biserica lui Hristos.